

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

פרשת ויצא

י"ב כסלו תשפ"ד 1208

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:01	4:15	4:05	4:09	הדלקת נרות
5:15	5:16	5:20	5:24	מוצאי שבת
5:54	5:49	5:47	5:51	רבנו תם

הילולא דצדיקא

יב כסלו
 רבי שלמה לוריא המהרש"ל
 מח"ס 'ים של שלמה'

יג כסלו
 רבי דוד שלוש

יד כסלו
 רבי מתתיה גרג'י

טו כסלו
 רבי יהודה הנשיא

טז כסלו
 רבי שאול ידידיה טאוב
 האדמו"ר ממודו"ץ

יז כסלו
 רבי יוסף יוזל הורביץ'

יח כסלו
 רבי ברוך ממזיבז

התורה ואת זכותה, שעם התורה אי אפשר להילחם, ולכן לא הרג את אליפז.

אליפז היה בנו של עשו הרשע, ולכאורה היה צריך לגדול בדרך אביו, אך הוא בכל זאת לא הלך בדרכי אביו הרשע. אליפז הלך ללמוד תורה אצל יעקב, כי הוא הכיר בדרך האמת ורצה ללמוד תורה, ולפיכך הקב"ה עזר לו, שיכול לגדול בתורה - אפילו שגדל בבית של רשע. אמרו חז"ל "בדרך שאדם רוצה לילך מוליכים אותו" (מכות י, ב), אין מי שלא יכול ללמוד תורה, כל אחד אם הוא רק רוצה, הקב"ה עוזר לו והוא זוכה ללמוד תורה. וכמו שכתוב בגמרא (יומא עב, ב) "תורה מונחת בקרן זוית וכל הרוצה יבוא ויטול", ומכיוון שאליפז בחר בדרך התורה לא הרג אותו יעקב, אלא נתן לו את כספו, כדי שיצא בזה ידי חובת מצוות אביו.

יש להתבונן, מה עשה עשו כשחזר אליו אליפז ואמר לו - שלא מלא את מבוקשו במדויק, שלא הרג את יעקב, אלא רק לקח את כל כספו. האם עשו היה מרוצה מזה והסתפק בכך, או שעדיין רצה להרוג את יעקב. ונראה, שבאמת לא היה אכפת לעשו שלא הרג אליפז את יעקב, כי עיקר רצונו היה להפריע ליעקב ללמוד תורה ולעבוד את ה'. לכן כששמע עשו שאליפז לא הרג את יעקב, ורק לקח את כל כספו - זה לא הפריע לו, אלא אדרבה הוא שמח, כי חשב שכעת - כשאין ליעקב כסף, הוא לא יוכל ללמוד, ואז ודאי וברי שייפול ממדרגתו הרוחנית אצל לבן הרשע. אבל באמת יעקב אבינו לא התרגש מזה, ואפילו שלקח אליפז את כל כספו, הלך ללמוד בישיבת שם ועבר, והיה שם ארבע עשרה שנה, ורק אז הלך לחרון.

חז"ל אומרים שמעשי אבות סימן לבנים (תנחומא לך לך ט), כל מה שהאבות עשו מעניק לעם ישראל כוח גם לעשות כן, כי על ידי שהאבות מסרו את נפשם, זה נכנס בנשמת עם ישראל, ונותן גם לנו כוח. ולכן יש לדעת, שמוטל עלינו ללמוד ולעבוד את ה' יתברך, גם כשיש קשיים והיצר מפריע. כי אדרבה, כשהאדם מתגבר על הקשיים ולומד למרות הכל, אזי הקב"ה עוזר לו ונותן לו כוחות לעמוד בניסיון, וזה עיקר התעלות האדם, שהוא עומד בניסיון שה' נותן לו ומתגבר על הקשיים.

אומרים בשם רבי חיים מוואלוז'ין זצ"ל, שאפילו אם רק יהודי אחד לומד תורה בכל העולם, העולם מתקיים בזכותו, כמו שנאמר - "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי" (ירמיה לג, כה), וזה נדרש על לימוד התורה, שזכות לימוד התורה היא זאת המקיימת את הבריאה (נדרים לב, א). ולכן חובה עלינו להתחזק בלימוד התורה, וללמוד בכל מצב - גם כשיש קשיים, כי עיקר מעלת האדם, לעמוד בניסיון ולהתמודד עם הקושי, ואז הקב"ה יעזור לו שיצליח לעמוד בניסיון בגבורה.

משכיר לוד

מעלת זכות לימוד התורה

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא" (בראשית כה, י-יא)

כתוב במדרש (ב"ר סח, יא) שרק במקום ההוא שכב, אך במשך ארבע עשרה שנות לימודו בישיבת שם ועבר - לא ישן, והיה לומד תורה מתוך הדחק.

יעקב בדרכו לחרון נרדף על ידי אליפז בנו של עשו, שרצה להורגו במצות אביו עשו, שכנס על יעקב בדבר לקיחת הברכות. אליפז לא הרג את יעקב,

אלא רק נטל את כספו, שמכיוון שאמרו חז"ל (נדרים סד, ב) שעני חשוב כמת, על כן זה נחשב שקיים את ציווי אביו. אליפז לא היה רשע כמו עשו אביו, ולא רצה להרוג את יעקב, וכל מה שהוא עשה זה משום שהיה חייב לקיים את ציווי של אביו. אליפז היה לומד תורה, והיה תלמידו של יעקב שהיה לומד אתו תורה, ולכן כשיעקב אמר לו שייטול את כל כספו ויחשב כמת, שמע בקולו ולא הרגו (עי' רש"י כט, י). זוהי כוחה של השפעת התורה, שהשפיעה על אליפז, ושמע בקול יעקב רבו.

לאחר שהלך אליפז המשין יעקב בדרכו לחרון, וכשהגיע לשם עמד ליד הבאר, והנה הוא רואה שכל הרועים ממתנינים ליד הבאר ואינם נותנים מים לצאן, שאלם יעקב - מפני מה אתם מחכים, אמרו לו, מכיוון שיש על פי הבאר אבן גדולה מאוד, אנו מחכים עד שיבואו כל הרועים, ואז ביחד נוכל להרים את האבן ולהשקות את הצאן. כשהגיעה לשם רחל - בתו של לבן, הלך יעקב והרים את האבן לבדו, שנאמר "ויגל את האבן מעל פי הבאר" (בראשית כט, י), ופירש רש"י - "ויגל" כגולל את הפקק. שהיה יעקב גיבור גדול, ואף שכבר היה מבוגר, עדיין היו לו כוחות גדולים, כי היה ירא חטא ומעולם לא חטא, ולפיכך היה לו כוח להרים את האבן לבדו.

מעתה יש להתפלא, למה נתן יעקב לאליפז את כל כספו, הרי היה גיבור חיל, ויכול היה להילחם אתו ולהורגו, ולא היה צריך לתת לו את כל כספו. ובפרט, שהרי כתוב בחז"ל שצדיקים ממונם חביב עליהם כגופם (חולין צא, א), כי הם יודעים שהקב"ה נתן להם זאת על מנת שיהיה להם עם מה לעבוד את הקב"ה, ואם כן, למה נתן יעקב לאליפז את כל כספו ונעשה מכך עני מרוד, בזמן שהיה יכול להרוג את אליפז ולקיים "הבא להרוגך השכם להורגו" (ברכות סב, ב).

ונראה לבאר, כי באמת יעקב יכול היה להרוג את אליפז שהרי היה גיבור גדול, אך מכיוון שהיה לאליפז זכות לימוד התורה, שהרי היה לומד תורה עם יעקב - נמנע מלהורגו. וכמו כן ידע יעקב, שכל מה שאליפז עושה, נובע ממצות כיבוד אב שהייתה לו, שהרי עשו ציווה את אליפז שיהרוג את יעקב. ולכן לא הרג אותו יעקב, כי יעקב ידע את כוח

במסילתה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הקב"ה ישלם שכרם

שטרד את מנוחתי עד כניסת השבת ממש. צעדתי בשמחה לבית הכנסת, מסרתי מספר שיעורי תורה בהם זכיתי לזכות את הרבים, בסעודות השבת שרנו זמירות שבת כהרגלנו, ואפילו כשיצאה השבת - ישבתי בנחת והעליתי על גבי הכתב את דברי התורה אותם דרשתי במהלך השבת. אשתי שתחי' שהבחינה בכך שאני רגוע ושלו, פנתה אלי ושאלה אותי:

"מתוך השלווה שלך אני מבינה שבעיית המלגות לאברכים נפתרה, האם נכון הדבר?"

אני עניתי לה בביטחון מלא: "כן, כן, בעזרת ה' הקב"ה ישלם לי את עזרתו בענייני".

ובורא עולם, שראה בביטחוני הרב בו, שלח לי את ישועתו באופן בלתי צפוי עוד באותו הערב, וכך עלה בידי לשלם לאברכים בזמן את שכרם במלואו. כל זאת בזכות שתליתי את בטחוני המוחלט במי שאמור והיה העולם.

היה זה בערב שבת קודש בעת ששהינו בני ביתי ואני בעיר אשדוד שבארץ ישראל.

באותו זמן הורה התאריך על סוף החודש, ואני הייתי זקוק לסכום כסף גדול מאד בכדי לשלם את שכרם של מאתיים וחמישים אברכי הכוללים של מוסדותינו, העמלים בתורת ה' בארץ ובחו"ל, והמלגה החודשית מהכולל היא מקור המחיה היחיד שלהם ושל בני משפחתם.

מחשבות רבות התרוצצו במוחי בניסיון למצוא "מאין יבוא עזרי", אך כל המחשבות האלו חלפו בראשי רק עד זמן כניסת השבת.

מרגע ששבת המלכה פרשה כנפיה על הארץ ונשמה יתירה נכנסה בי, חשתי ברוע ובשלוה היורדים עליי, ותליתי את בטחוני בבורא עולם שיעזור לי וימציא לי את ישועתו.

במשך כל יום השבת התנהלתי על מי מנוחות, והתנהגתי כאילו לא היה שום דבר

דברי הנמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

מושג ביראת שמים

"וישכב במקום ההוא ויחלום והנה סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח, יב)

בחלומי רואה יעקב אבינו את כל העולמות, עולם העשיה, בריאה, יצירה, אצילות, והנה סולם מוצב ארצה וגו', היינו שהראו לו את כל הנבואות העתידות ואת כל התכלית של עם ישראל לדורותיו, והקב"ה מבטיחו "ושמרתיו בכל אשר תלך והיה זרעך כעפר הארץ" וכו'. ולפי מושגינו, הרי שכשנתעורר יעקב משנתו - היה צריך לצאת בריקוד ולשמוח שמחה גדולה.

אך בפסוק כתוב "ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי", וברש"י פירש שאם ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה. כלומר: במקום לשמוח, יעקב פוחד שמא נכשל בנדנדוד קל של חטא שישן במקום המקדש.

אכן, יעקב אבינו קופצת לו הדרך, סדרי בראשית משתנים, השמש שוקעת קודם זמנה, ולאחר כל הנבואות וההבטחות שגילוהו ובישרוהו בחלומו, בודאי אנו היינו מבינים שאין מה לחשוש כלל, ואילו יעקב אבינו - אומרים חז"ל שהקיץ משנתו ופחד פחד גדול, ואמר אכן יש ה' במקום הזה, ואילו ידעתי לא ישנתי! ברגע אחד יעקב מוותר על ידיעת כל הדברים הללו, אינו מתמלא בשמחה רק פוחד פחד גדול, מי יודע... ננדוד קל של איסור!

בספר 'ומתוק האור' מסופר, שפעם אחת אמר האדמו"ר רבי אברהם מסלונים זצ"ל לגבאי שלו, חושבים היום שאין אצל הליטאים יראת שמים כפי אשר יש אצל החסידים, בא ואראך אדם שהוא ירא שמים אמיתי. קם האדמו"ר והלך יחד עם הגבאי לביתו של הרב מבריסק, בני הבית אמרו להם שהרב הלך לבדוק כשרותו של מקווה שנבנה זה עתה.

האדמו"ר לא המתין, אלא הלך למקום המקווה לפגוש את הרב מבריסק, כשבאו ראו איך שהרב עומד ונר ביזו ובודק את כל הפניות ולבסוף מכריז כשר, כשר.

הגבאי של האדמו"ר היה מומחה בענייני מקוואות, ומרוחק הצליח להבחין שיש איזה סדק במקום מסוים, והפנה את תשומת לבו של הרב מבריסק על הדבר, הרב הלך מיד ובדק את העניין ומשראה שצדק המעורר בדבריו, התחיל לרעוד כולו ידיו ורגליו דא לדא נקשן, עד שאמר האדמו"ר למלווהו בא נלך, איני יכול לראות את המחזה הנורא.

מעשה זה סיפר אותו גבאי בעצמו, שאכן נוכח לראות יראת שמים מהו, שהרי אף אחד לא טבל במקווה ולא אירע שום מכשול (אנו היינו בודאי אומרים אילו אירע לנו כן, ב"ה איזה השגחה... שבדייק נזדמן אדם זה להצילנו ממכשול) וגם עצם השאלה אינה מן החמורות, אלא עצם העובדה שהוציא מפיו את המילה "כשר" נחרד כ"כ. ומסיים המספר, שלאחר תקופה ארוכה נזדמן לביתו של הרב מבריסק, ומכיוון שהרב לא זיהה אותו, אמר לו אני הוא שנוכחתי עם האדמו"ר מסלונים בעת שהרב הכשיר מקווה פלוני, ומשנזכר הרב החל שוב כל גופו לרעוד שנזכר שאמר כשר על דבר שהיה בו שאלה.

הנה למדנו מושג מה על יראת שמים ויראת חטא.

צידה לדרך

עם היצר הרע עובדים ברמאות

עוד למלאות את כל גופי בעצלות ועייפות נוראה כדי שלא אסע... מה עשיתי? אמרתי לו תשמע, אני נוסע לאסוף כסף להרוויח קצת במסחר...

מיד נעלם היצר הרע וטענותיו, יחד עם כל העייפות שהיתה בי נעלמה כלא היה, רענן וזריז הריני יוצא לדרך ובא למחוז חפצי משיר מעלי את הקליפות החיצוניות שעטפתי את עצמי ומתחיל לעשות את שלי שלשמה הגעתי... אכן אחיו אני ברמאות...

כשיעקב אבינו נפגש עם רחל כתוב בפסוק שאמר לה שהוא אח אביה, רש"י מסביר שאמר יעקב לרחל שאם הוא בא לרמאות - אחיו אני ברמאות.

סיפר תלמיד הבעש"ט רבי יצחק מדרוהביטש זצ"ל:

בכל פעם שרציתי לנסוע מביתי ולהחזיר יהודים בתשובה מיד הופיע היצר הרע וטען נסיעה זו לשם מה היא? הרי יש כאן ביטול תורה וביטול תפילה, וא"כ מוטב שתישאר בבית ולא תצא לעורר את עם ישראל לקרבם לאביהם שבשמים, והוסיף

נצור לשונך

שמעתי שדיברת עלי!

אם ראובן דיבר על שמעון בפני לוי, והלך לוי וסיפר הדברים לשמעון, אסור לשמעון לומר אחר כך לראובן, איך דברת עלי בפני לוי? כי על ידי זה גם הוא עובר על איסור רכילות.

ואפילו אם לא יזכיר לו בפירוש את שם לוי, ויאמר לו סתם, 'שמעתי שדיברת עלי כך וכך', אם על ידי זה יבין ראובן, מי היה המגלה לו, אסור. ובעונותינו הרבים, הרבה אנשים נכשלים בזה.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעלת התורה על פני התפילה

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" (בראשית כח, י)

כתב רש"י על פי חז"ל (ב"ר סח, ו) - "לא היה צריך לכתוב אלא וילך יעקב חרנה, ולמה הזכיר יציאתו, אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם. שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה, יצא משם, פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה".

נשאלתי פעם, מדוע יציאתו של יעקב הותירה רושם, ונתנה תחושה בליבות האנשים שיחד עם יעקב יצאו גם ההוד וההדר והזיו של העיר, הרי יצחק אבינו הידוע בצדקותו המופלגת נותר לגור בבאר שבע, ומהי אם כן כוונת דברי רש"י בפסוק.

ונראה להשיב על פי סיפור שסיפר מרן הרב שך זצוק"ל; פעם בא לפניו יהודי ממרסיי ושטח לפניו את ספקותיו באשר לתרומה שברצונו לתרום. אותו הנדיב אמר, שמצד אחד פנו אליו וביקשוהו שייתן את תרומתו עבור הרחבת שטח ישיבה - שכבר עומדת על תילה. ומאידך ביקשו ממנו לתרום סכום כסף עבור הקמת בית כנסת באזור, ואותו נדיב הסתפק מאוד עבור איזו מטרה עליו לתרום את כספו, ומאחר ובכוחות עצמו הוא לא יכול היה להכריע סוגיה זו, הוא פנה למרן הרב שך זצוק"ל שיפסוק עבורו.

מרן הרב שך זצוק"ל השיב לאותו יהודי ממרסיי, שעליו לתרום את כספי הצדקה עבור הרחבת הישיבה ולא עבור הקמת בית הכנסת, ונימק את דבריו בכך שהתורה גדולה היא מן התפילה, שהרי להתפלל אפשר בכל מקום, על אם הדרך וכן בבית כנסת מרוחק יותר. אך קול התורה חייב להישמע בכל מקום, כיון שרק התורה היא זו המבדילה את היהודי מן הגוי, ומעניקה לאדם יכולת קיום בעולם הזה.

וכשראיתי את הסיפור הזה התעוררה בי המחשבה שכך הדבר היה בזמן יציאת יעקב את העיר באר שבע. כידוע יצחק הוא עמוד העבודה, דהיינו עמוד התפילה, ואילו יעקב הוא עמוד התורה. וכפי שאמר מרן הרב שך זיע"א, חשיבות התורה עולה על חשיבות התפילה, מבלי להמעיט חס ושלוש מערך התפילה, שכבודה במקומה מונח. והיות שערכה של התורה רב הוא לאין ערוך, אזי שבזמן יציאתו של יעקב מן העיר באר שבע, הייתה תחושה בקרב האנשים שפנה הודה זיוה והדרה של העיר. היות שאין בכוח התפילה לבדה, אותה סימל יצחק אבינו להעניק את ההוד והזוהר לעיר.

וזה מה שכתב רש"י, שיציאתו של יעקב מן העיר הותירה רושם בקרב אנשי המקום, למרות הימצאותו של יצחק אבינו, וזאת בשל חשיבות מעלתה של התורה על פני התפילה.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

כדי שישאר מה למכור

"וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה א-להים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבש" (בראשית כח, כ)

בספר 'בנתיבות רבותינו' מסופר שהאדמו"ר הרש"ב מלובביץ זצ"ל נפגש פעם עם רבי חיים מבריסק זצ"ל, וכשנפרדו ביקש הגר"ח את הרש"ב שיאציל לו ברכה. ברכו האדמו"ר לאמור: שיתברך מאת ה' ברוחניות ובגשמיות.

כשהשיב לו הגר"ח שרצונו להתברך ברוחניות לבד, התפלא על כך האדמו"ר ושאל מדוע לא בגשמיות?

ענה לו הגר"ח, בני אדם פשוטים יראי ה' מהפכים את הגשמיות הניתנת להם לרוחניות, בנותנם מרכושם הרבה מעות לצדקה, לכן נחוצים להם דברים גשמיים, לא כן אצלנו רבנים ואדמו"רים הוא להיפך, אנחנו מוכרים את הרוחניות שלנו לעשות מזה גשמיות, לכן נחוצה לנו רוחניות במידה מרובה כדי שיהיה לנו מה למכור ושתישאר עוד מעט עבורנו.

כשאף אחד לא רואה

"וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך" (בראשית כח, כב)

את המלים "עשר אעשרנו לך" מתרגם אונקלוס: "אפרשניה קדמך", כלומר - אפריש לפניך.

מה הכוונה במלה "קדמך" - לפניך?

ביאר ה'תורי זהב: יעקב אבינו אומר "עשר אעשרנו לך" - לך, לשמך. לשם שמים. ומהו אופן הנתינה לשם שמים? - "קדמך", לפני הקב"ה, לא לפני קהל רב. לא כשכולם מביטים בך בהערכה...

על ריח טוב - מברכים

"הפעם אודה את ה'" (בראשית כט, לה)

מדוע דוקא אצל יהודה כתוב שלא הודתה לה' ולא על שלשת בניה הראשונים? ביאר רבי מאיר שמחה הכהן זצ"ל בספרו 'משך חכמה', לפי שעל שלושת הרגשות שהאדם מסוגל לחוש; ראייה, שמיעה ומישוש, לא תיקנו חז"ל שום ברכה כשהאדם נהנה מהם, לא על מראה נאה, ולא על קול נעים אלא רק על הרגשת הריח, כמו שלמדו בגמרא (ברכות מג, ב) מהפסוק "כל הנשמה תהלל" - דבר שהנשמה נהנית.

ואם כן נמצא שבלידת ראובן, שענינו מורה על ראייה - "כי ראה ה' בעיניי", וכן על שמעון שמורה על שמיעה - "כי שמע ה'", וכן על לוי שמורה על מישוש - אין חיוב ברכה, ורק ביהודה שכתוב (ישעיהו י"א) שמזרעו יצא מלך המשיח שעליו נאמר "והריחו בירתה ה'" - כתוב הודיה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ועמי תלואים למשובתי" (הושע יא).

ולמנהג בני אשכנז: מפטירין "ויברח יעקב שדה ארם" (הושע יב).

הקשר לפרשה: בהפטרה נאמר על יעקב שאחז בעקב עשו אחיו, ככתוב: "בבטן עקב את אחי". והוא מעניין הפרשה שיעקב אבינו בורח מעשו אחיו.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

משפחת בוגנים מהעיר 'מוגאדור' שבמרוקו, היתה מיודדת מאד עם כ"ק הצדיק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. פעמים רבות היה רבי חיים זיע"א מגיע לביתם, לרוב עם בנו הצדיק רבי רפאל זצ"ל, והיו מתאכסנים בביתם לפרקי זמן שונים.

באחת הפעמים שרבי חיים התאכסן בבית משפחת בוגנים, הרגיש הרב כי אם המשפחה עצובה מאד. רבי חיים שאל אותה בשפה הערבית "מזגובה"? (מדוע את עצובה?) והיא השיבה לו כי היא איבדה את הנזמים שלה וזה משפיע על מצב הרוח שלה, שלא לטובה, ולכן צר לה והיא עצובה.

"הסירי כל דאגה מליבך, אמר לה רבי חיים זיע"א: הרימי את קצה המזרון שלך, ושם תמצאי את הנזמים".

וכדברי הצדיק כך היה. [מפי הבן ר' חיים בוגנים].

"מה יש לך בכיס?"

זודתו של מר אברהם עלי ז"ל, לא זכתה להיפקד בפרי בטן, שנים רבות לאחר נישואיה. מכיוון שכן באה האשה למעונו של כ"ק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א, כדי לקבל ממנו ברכה וישועה.

לאחר ששפכה את מר לבה בפני הצדיק וביקשה ישועה, שאל אותה הרב: "הגיד נא לי, מה יש לך בכיס?"

"מטבע" - השיבה.

ביקש הרב שתיתן לו את המטבע. וכשהמטבע היה בידי הוא הניח אותו בין שיניו, ולאחר מספר רגעים אמר לה רבי חיים זיע"א: תני את המטבע הזה לצדקה, וכעת חיה יש לך בן.

כפי שסיפר מר אברהם עלי, שנה תמימה לאחר המעשה, זודתו נפקדה בפרי בטן, כברכת הצדיק, זכותו תגן עליו.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ממידת דרכיו של הקב"ה אתה למד שרחמיו מרובין בעולם. וכן מפני מה אמר תנו צדקה לעניים ולרשים, אלא אינו אומר אלא באדם שעשה דברים שלא כהוגן וקנסו עליו רעה עד ארבעה דורות, שנאמר (שמות ל"ד) "פוקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים". ובאותה שעה אמר משה בלבו; אם כן, יש צדיק ורע לו.

ולא עוד, אלא שהיה משה רבינו דן לקל וחומר בעצמו ואמר בלבו; שמא אין כל ישראל חפצים אלא רק שלא לעמוד בדרכיו ובמצותיו של הקב"ה, חס ושלום, ונתחתם עליהם גזר דינם והרי הן לוקין בכל שעה ושעה.

משלו משל למה הדבר דומה, למלך שנשא אשה ומוליכה מעיר לעיר וממדינה למדינה עד שהביא אותה למדינתו ולעיר המלוכה שלו, ובשעה שסרחה אשתו עליו היה המלך מלקה אותה, מה עשתה אשתו מיד היא רצתה לבית אביה. אמר חמיו של מלך בלבו, וכי לקה המלך את בתי בחנם שלא כדן ושלא במשפט, מיד שיגר חמיו של המלך שליח אל המלך ואמר לו אמור לי מהו הדבר שסרחה בתי עליך ומהו הדבר שהמלך רוצה שתעשה בתי כן כרצונך ושתעמוד בכל צרכך, מיד שיגר לו המלך לחמיו הרבה מיני פירות וכפל חמש אגרות יחד כנגדן, ואותה הדבר שהמלך רוצה בו שתעשה אשתו ומה שסרחה עליו כתב באגרת החמישי ביניהן, וכיון שהגיע השליח אצל חמיו של מלך מיד קרא חמיו של מלך אגרת אחת ומצא כתוב בה; אלו פירות הם מין פלוני וכן שני כתב בה אלו פירות מין פלוני וכמו כן באגרת השלישי וכמו כן באגרת הרביעי, עד שהגיע לאגרת החמישי ומצא כתוב בה אותו הדבר שהמלך רוצה בו ומה שסרחה אשתו עליו.

מיד קרא חמיו של המלך את בתו ואמר לה בתי דבר שהמלך רוצה בו הוא אמת והמלך הוא אוהב שלום ואוהב משפט ואת סרחת עליו והוא לקה אותך כדן וכמשפט. וכן לכך נדמה משה באותה שעה, שנאמר (שם ל"ג) "ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודיעני נא את דרכך", מיד ירד הקב"ה לסוף דעתו של משה והראה לו דור דור וחמיו דור דור ופרנסיו דור דור ונביאיו דור דור ודורשיו, והראה לו מדותיו שהוא מתנהג בהם בעוה"ז ומדותיו שהוא מתנהג בהם בעוה"ב, וא"ל למשה הרי אתה אומר מפני מה יש צדיק וטוב לו ויש צדיק ורע לו, יש רשע וטוב לו ויש רשע ורע לו, כמה שאמרת "הודיעני נא את דרכך".

דל שבישראל שנתדלדל מנכסיו, למה הוא דומה? למלך בשר ודם שגזר על בנו שלא יכנס לתוך סעודתו, והמלך יודע בבנו שהוא רעב וצמא, ואמר המלך אשירי למי שיכניס את בני בתוך ביתו ויתן לו פת לחם וקיתון של מים כדי שיאכל וישתה, שהרי כל שיש לי הרי הוא של בני, שנאמר (משלי י"ט) "מלוה ה' חונן דל וגמולו ישלם לו".

ואם בא רשע בן עני בן אביו בן דל ועשה תשובה, הוא נקרא צדיק ורע לו, ואם לא עשה תשובה נקרא רשע ורע לו. ואם יאמר אדם; אם יהיו כולם כשרים מה הוא? אמור לו; עליה נאמר (ישעיה מ"א) "העניים והאביונים מבקשים מים ואין", וגו', ואומר (שם כ"ט) "ויספו עניים בה' שמחה ואביוני אדם בקדוש ישראל יגילו". ואומר (שם מ"ח) "הנה צרפתיתך ולא בכסף בתנתך בכור עוני", מלמד שחזר הקב"ה על כל מדות שבעולם ולא מצא מדה טובה לישראל אלא עניות, שמתוך עניותיה של ישראל הם יראים את ה' שאם אין להם לחם לאכול ובגד ללבוש ושמן לסוך, הם מבקשים רחמים מן הממציא כל המציאות כי ע"י עניות הם יראים את ה', ואין צדקות בא אלא מתוך עניות, ואין גמילות חסדים בא אלא מתוך עניות, ואין אדם הוא ירא שמים אלא מתוך עניות, ואין אדם לומד דברי תורה אלא מתוך עניות, שנאמר (שמואל א, ב) "מקים מעפר דל" ולא נאמר מקים מעפר עשיר. "כי לה' מצוקי ארץ", וגו' (שם) ואין מצוקין אלא תלמידי חכמים, שנאמר (שם כ"ב) "ויתקצבו אליו כל איש מצוק".

בכל יום יוצאים מלאכי חבלה לפני הקב"ה לחבל את כל העולם כולו, ואלמלא בתי כנסיות ובתי מדרשות שהיו תלמידי חכמים יושבין בהם ועוסקין בדברי תורה, היו מחבלין את כל העולם כולו מיד, שנאמר (ישעיה נ) "מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה".

צא ולמד מן דרך ארץ, כלום אדם נוטע כרם אלא על מנת שיאכל ממנו ענבים או לשתות ממנו יין או שמא למלא אותו עשבים, ואם נתמלא עשבים אומר להן לעבדיו לכו והציתו בו את האור עד שנשתירו בו מאה או מאתים גפנים, ואומר לעבדיו לכו ועבדו את הכרם וחרוהו ועדרוהו והסקוהו מים בשביל הגפנים לפי שכבר נשרפו העשבים.

וכן כל הצדיקים כשהן עומדין בעולם הן דומים לגפנים שעומדים בתוך הכרם וכל העולם נשען עליהם, לכך נאמר (ש"א, ב) "כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל".

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את הערוץ "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:

mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שמעו וראו מי טוב ר' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם